

at en Mand vil kunne udøve en skadelig Lægevirksomhed i lang Tid, førend det er muligt at standse ham deri, idet det nemlig for at standse ham deri efter Lovforslaget ikke vil være tilstrækkeligt, saaledes som nu, blot at oplyse, at han tager Syge i Kur, men at der tillige maa oplyses en hel Del andre Ting, navnlig, at han har gjort Skade eller tilsidesat Kontrolbestemmelserne, Noget, der vil medføre betydelige Vanskeligheder og ikke være let at føre Bevis for, og som det i ethvert Tilfælde vil tage en vis Tid at bringe paa det Reue. Naar vi mene, at det ikke er let at føre Bevis derfor, saa hænger dette igjen sammen med den Indvending, jeg har tilladt mig at fremhæve mod Kontrolbestemmelserne, at de formentlig ikke ville være i Stand til at kunne give noget klart Indblik i, hvorledes disse Mennefters Sygebehandling har været beskaffen. Jeg mener, at disse Folks Mangel paa Gode til at føre en Protokol ordentlig, at besvare de Spørgsmaal, der skulle besvares i den paa en saadan Maade, at der kan sluttes noget Bestemt deraf, vil bevirke, at det vil være meget vanskeligt at føre Beviset, fordi der ikke kan have nogen Veiledning af Betydning i den tilstedeværende Protokol. Det er blot dette ene Punkt, jeg har villet tillade mig at besvare, og det fordi jeg føler, at Udvalget jo naturligvis maa væge sig imod, at man skulde mene, at der ikke deri, at visse Straffe vare fastsatte for Noget, skulde kunne findes en affrækkende Kraft.

S. Pedersen: Det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, er ganske vist ikke meget stillet til at give Raad om, at denne Sag skulde finde en Afslutning, som nogenlunde tilfredsstillende de Raad, der ere komne frem i en temmelig udstrakt Kredse hos Landets Befolkning. Jeg kan ikke negte, at de Grunde, Udvalget anfører for at udstemme det Utsnit af Loven, som nu er under Forhandling, ikke for mig ere fuldkommen overbevisende. Det forekommer mig, at de Paralleler, Udvalget drager med andre Forhold af ren materiel Bestaendighed, og navnlig den Henvisning til Udlandet, der er paadæraabt som afgjørende, ikke har kunnet sige ret Meget, naar den ikke ledsages af nærmere Forklaring. Thi for det Første er det jo ikke oplyst, af hvilken Bestaendighed den Frihed har været, som man tidligere har havt i England og Nordamerika, og som man nu dels har forandret og dels paatænkt at forandre; det er i alt Fald ikke Almenheden bekendt, af hvilken Bestaendighed denne Frihed har været, og det er heller ikke bekendt, af hvilken Bestaendighed de Indskrænkninger ere, som ere paatænkte, men endnu ikke gjennemførte. Det kunde godt tænkes, at denne Frihed har været saa udstrakt, at der har været et Spillerum for alle mulige Misgreb, der slet ikke kunne siges at have noget Tilsvarende i de Bestemmelser, som ere bragte i Forslag af den høitærede Justitsminister. Jeg er dernæst og-

saa enig med det ærede sangevalgte Medlem (Fischer) i, at Udvalget er gaaet temmelig let hen over de Støttegrunde, der skulde tale for Sagen, som ere henede fra vore Nabolande, hvor man er gaaet i den modsatte Retning, og navnlig er gaaet over til en friere Lægevirksomhed. Det forekommer mig, at blandt de almindelige Betragtninger, som gaa igjennem Betænkningen, er der en, som er Hovedstøtten for det Hele, nemlig Statens Pligt til at træffe beskyttende, forebyggende Foranstaltninger for Borgernes Sundhed og Liv. Naar dette bliver stillet i Spidsen paa den Maade, Udvalget har stillet det, kan jeg godt forstaa, at det maa komme til en Slutning som denne, at det ikke kan finde de Kontrolbestemmelser, som ere bleve bragte i Forslag af den høitærede Minister, tilstrækkelig fyldestgjørende; men saa forekommer det mig, at deres eget Princip maatte have ført dem til i alt Fald at overveie, om da de Bestemmelser, der eksistere for de autoriserede Lægers Bedkommende, ere betryggende i den Henseende og indeholde, hvad man kan forlange. Det forekommer mig, at der i saa Henseende kan være Udstilligt tilbage at ønske, naar man lægger Betoningen paa, at det er Statens Pligt at træffe forebyggende Sikkerhedsforanstaltninger, allerede før Faren er indtraadt, og i den Henseende vilde jeg ikke have fundet det overflødigt, om der, saaledes som jeg allerede udtalte ved Sagens 1ste Behandling, var taget under Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til at paalægge ogsaa de autoriserede Læger at føre saadanne Protokoller, hvoraf der kunde hentes Oplysninger om, hvorledes de havde behandlet Sygdommene hos de enkelte Patienter i de konkrete Tilfælde. Saadanne Protokoller vilde vistnok være af stor Interesse ved Undersøgelsen af de enkelte Lægers Virksomhed og ved Bedømmelsen af, hvorvidt de virkelig i deres Selhed fortjene den Titro, som de nu nyde i Kraft af en videnskabelig Examen, hvilken egentlig er det eneste Middel, Staten har til at kontrollere deres Kur. Det ligger nu langt fra mig at ville benegte, at man ved en Examen kan undersøge, om en Mand har et vist Kundskabsmaal, som man anser for tilstrækkeligt til at kunne forsvare at betro ham en vis Virksomhed, navnlig ogsaa paa det lægevidenskabelige Omraade; men hvad ingen Examen kan afgjøre, er den Konduite, der hører til at give; Videnskaben i de enkelte konkrete Tilfælde med Hensyn til at tage alle de mangfoldige Biomstandigheder og Momenter, hvorom der kan være Tale, med i Betragtning; og for det Andet kan den ikke afgjøre hans større eller mindre Samvittighedsfuldhed, der jo spiller en stor Rolle ved Behandlingen af de enkelte Patienter og de enkelte Sygdomme. Her kan ingen Examen give nogen som helst Garanti ligesaa lidt overfor den autoriserede Læge som overfor Charlatanen og den uautoriserede Kvætsalver. Mit Standpunkt til det